

rapta şehid edildiği sırada Âtike mes-cidde bulunuyordu. Hz. Ömer'den önce onun büyük kardeşi Zeyd b. Hattâb'la evlendiği, Zeyd'in Yemâme'de şehid olması üzerine Hz. Ömer'in onu nikâhladığı da rivayet edilmiştir. Âtike Hz. Ömer'in şehid edilmesinden sonra üçüncü (veya dördüncü) evliliğini Zübeyr b. Avvâm ile yaptı. Zübeyr'in şehid edilmesi üzerine onun için de bir mersiye söylendi.

Zübeyr'den sonra Ali b. Ebû Tâlib'in onunla evlenmek istediği, fakat Medine halkı arasında yaygın hale gelen ve Hz. Ali tarafından söylendiği rivayet edilen, "Kim şehid olmak isterse Âtike ile evlensin" sözünü hatırlatarak Âtike'nin bu evliliğe razı olmadığı söylenir. Yine bazı kaynaklarda Âtike'nin Hz. Ali'nin oğlu Hüseyin'le evlendiği ve hatta Kerbelâ'da Hz. Hüseyin'in şehid edildiğini gördüğü, onun yüzünü topraktan kaldırarak bu feci cinayeti işleyenleri lânetlediği ve Hüseyin'e bir mersiye ile ağladığı da rivayet edilmektedir. Vefat eden her kocası için mersiyeyle söyleyen ve şiirleri örnek (şâhid) olarak gösterilebilecek kadar iyi bir şair olan Âtike'nin Hz. Peygamber hakkında da bir mersiyesi vardır.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Sa'd, *et-Tabakât*, II, 332; İbn Kuteybe, *Üyûnü'l-aşbâr*, Kahire 1343-49/1925-30, IV, 114-115; Ebû'l-Ferec el-İsfahânî, *el-Eğânî*, Beyrut 1959, XVIII, 7-13; Abdülkâdir el-Bağdâdî, *Hizânetü'l-edeb*, IV, 350-352; İbn Abdülber, *el-İstî'âb*, IV, 364-367; İbnü'l-Esir, *Üsdü'l-gâbe*, VII, 183-185; İbn Kesir, *el-Bidâye*, VII, 250; Aynî, *Ümdetü'l-kârî*, Kahire 1348, VI, 194-195; Zeyneb bint Yûsuf, *ed-Dürrü'l-menşûr*, Bulak 1312; Sezgin, *GAS*, II, 314-315; Kehhâle, *A'lâmü'n-nisâ*, III, 201-206; Reckendorf, "Âtike", *IA*, II, 2; J. W. Fück, "Âtika", *EI*² (İng.), I, 738.

ASRİ ÇUBUKÇU

ATİNA

Yunanistan'ın başşehri ve en büyük yerleşim merkezi.

Deniz seviyesinden ortalama 80-100 m. yüksekliktedir. Eski şehir, Attikê düzlüğünde Akropolis (156 m.) ve Likavittos (227 m.) tepeleri arasında kurulmuştur. Kuzeyden Parnis (1413 m.) ve Pandeli (1089 m.), doğudan İmittos (1010 m.), batıdan Aigakon (460 m.) dağları ile çevrili 427 kilometrekarelik bir alanı kaplar ve 7 km. güneyinde liman şehri Pire ile birleşir.

Neolitik çağlardan beri bir yerleşim merkezi olan şehir, Akropolis'in üstünde

etrafı surlarla çevrili müstahkem bir kale durumunda idi. Milâttan önce 1000'lerde kuzeybatı istikametinde genişlemeye başladı. Milâttan önce VI. yüzyıldan itibaren de büyük bir gelişme gösterdi; tapınaklar inşa edildi ve Akropolis bir kaleden çok kutsal bir yer haline geldi. Milâttan önce 480'de Persler tarafından tahrip edildi ise de Persler'le yapılan antlaşmadan sonra (m.ö. 449) tekrar bir kalkınma dönemine girdi ve baştan başa yeniden inşa edildi. İmar faaliyetleri Atina-Sparta savaşları sırasında bir müddet için durdu, fakat milâttan önce 338-322'de yeniden başladı ve bu dönemde mimarlık sanatı yanında fikir alanında da ilerlemeler kaydedildi, yeni felsefî akımlar ortaya çıktı ve bazı önemli filozoflar yetişti. Milâttan önce 86'da Romalılar'ın eline geçen şehir, gelişmesini sürdürerek Yunan dünyasının kültür merkezi olma özelliğini korudu. Milâttan önce IV. yüzyılda Pire hariç 60-70.000 kadar nüfusa sahip olan Antikçağ'ın bu büyük şehri, Bizans devrinin ilk dönemlerinden itibaren süratli bir gerileme içine girdi. İmparator Justinianus (527-565) zamanında felsefe okulları kapandı ve kültür hayatı söndü.

VI. yüzyılın sonlarında bir taşra kasabası hüviyetine bürünen Atina'nın İslâm ile ilk teması, müslüman denizcilerin burayı bir süre hâkimiyetleri altına aldıkları 896 tarihinde başlar. IX ve X. yüzyıllarda şehirde bir müslüman esnaf ve sanatkâr kolonisi ile muhtemelen iki mes-cid bulunuyordu. 1204'te Haçlılar tarafından fethedilen şehir, yeni kurulmuş olan Burgondien de La Roche Dukalığı'na dahil edildi; 1311'den 1387'ye kadar Katalanlar'ın hâkimiyeti altında kaldı. 1387'de ise çevresindeki Attikê bölgesiyle birlikte Floransalı Korinthos (Gördüs) derebeyi Nerio Acciajuoli tarafından ele geçirildi. 1394'te Atina dükü unvanını alan Nerio'nun ölümünden sonra vasisyeti gereği şehir gelirlerinin, daha ön-

ce Ortodoks katedrali iken Burgondien hâkimiyeti sırasında Katolik katedrali haline getirilen Parthenon Tapınağı'na tahsis edilmesi Ortodoks Yunan halkını kızdırdı. Yunan başpiskoposu Makarios Osmanlılar'ı fetih için davet ettiği sırada şehir Venedikliler'in işgaline uğradı. Bunun üzerine Yıldırım Bayezid Timurtaş Paşa'yı Mora'ya yolladı ve Atina muhtemelen 1397'de Osmanlılar'ın eline geçti; ancak bu hâkimiyet kısa sürdü ve şehri tekrar işgal eden Venedikliler 1402'de Nerio'nun oğlu Antonio tarafından geri alınmasına kadar ellerinde tuttular. Antonio, sürekli mücadeleler sonucu ıssızlaşan Attikê arazisine Arnavutlar'ı yerleştirerek bölgenin yeniden iskânını sağladı. Antonio (1402-1435) ve yerine geçen oğlu II. Nerio (1435-1455), Osmanlı Devleti'ne tâbi olarak hüküm sürdüler. II. Nerio'nun ölümünden sonra dukalığı, karısı Chiara ile Venedikli dostu Bartholomeo Contarini idare etmeye başladılar, fakat halk tepki gösterdi ve bu durumdan faydalanan Fâtih Sultan Mehmed'in gönderdiği Tırhala sancak beyi Turahan Bey, Mayıs 1456'da şehri ele geçirdi. Bunun üzerine Katolik başpiskoposu şehri terketti ve daha sonra Parthenon Katedrali camiye çevrildi. Bu tarihten 1875'e kadar Atina'da herhangi bir yüksek rütbeli Katolik din adamı bulunmamıştır. Fâtih, 1458'deki Mora harekâtı sırasında Atina'yı ziyaret ederek halka bazı imtiyazlar bahşetti. Şehir bir ara Osmanlı-Venedik savaşları sırasında Venedikliler'in yağma ve talanına uğradı ise de (1466) bundan sonraki 200 yılı aşkın sürede Osmanlı barışı (Pax Ottomanica) altında yeniden toparlandı ve ilk 150 yıl içinde büyük bir gelişmeye mazhar oldu.

Osmanlı hâkimiyetinden hemen önce 5000-6000 dolayında nüfusa sahip olan Atina'da 1489 tarihli *Cizye Defteri*'ne göre yaklaşık 7000 kişi yaşıyordu ve bu nüfus daha sonra gittikçe artarak 1506'

XIX. yüzyılın ilk yarısı içinde Atina'yı gösteren bir gravür
(Otto Magnus von Stackelberg, *La Grèce, Vues pittoresques topographiques*, Paris 1834)

da 9700'e ulaşmıştı. O sıralarda şehirde müslüman nüfus bulunmuyor ve sadece yetmiş sekiz kişilik bir Osmanlı muhafız birliği Akropolis Kalesi'nde oturarak ibadet için camiye çevrilen Parthenon Tapınağı'nı kullanıyordu. Aşağı şehirde bulunan Fethiye Camii ise fetih ile ilgili olmayıp XVII. yüzyılda yapılmıştır. XVI. yüzyılın başlarından itibaren Türkler şehre yavaş yavaş yerleşmeye başladılar. 1521 tarihli *Tahrir Defteri*'ne göre, burada 2286 hâne (yaklaşık 11.000 kişi) hristiyan nüfusa karşılık on bir hâne (elli beş kişi) müslüman nüfus ve seksen üç de kale muhafızı bulunuyordu. 1540'ta şehrin nüfusu daha da arttı, hristiyan nüfus 3253 hâneye yükseldi. Bu sırada şehirde 114 muhafız ve kırk üç hâne müslüman nüfus vardı. Böylece şehrin nüfusu 1521'de 13.100 iken 1540'ta 18.700'e yükselmiş oldu. 1570'te ise şehirde 3150 hâne hristiyan, elli yedi hâne müslüman nüfus ile kale muhafızları mevcut olup toplam nüfus yaklaşık 18.200 kadardı. Bu nüfus kayıtlarından anlaşılacağı üzere Atina XVI. yüzyılın ortalarında Edirne ve Selânik'ten sonra Balkanlar'ın üçüncü büyük şehri idi. Resmî Osmanlı arşiv kayıtlarının verdiği bu bilgiler, Osmanlı hâkimiyetinde şehrin gerilediği yolunda Batı literatüründe yer alan kayıtlardan (*El²* [İng.], I, 738-739) çok daha farklı ve sağlam bir tablo ortaya koymaktadır.

XVI. yüzyılda Atina'da Kale Camii'nin (Parthenon) yanı sıra aşağı şehirde de Yûnus ve Yûsuf Voyvoda Mescidi, Memi Çelebi b. Turhan Ağa Mescidi ve Mehmed Voyvoda Muallimhanesi (mektebi) bulunuyordu. Ayrıca bu yüzyılda artan nüfus ve ekonomik refah, aynı zamanda Atina ve çevresinde yeni kiliselerle manastırların inşasına ve mevcut manastırların genişletilmesine yol açtı. Özellikle bu dönemde yapılan hristiyan dinî binalarının plan ve inşaat tekniklerinde Osmanlı sivil ve dinî mimarisinin kuvvetli tesirleri görülür. Evliya Çelebi XVII. yüzyılda Atina'da 300, İngiliz konsolosu J. Giraud ise 350 kilisenin bulunduğunu yazmaktadırlar. Bu yüzyılda Atina'da ve Atina'ya bağlı köylerde bir çöküntü devri başladı. Bunda uzun süren Girit savaşları (1645-1669) etkili oldu. Bu savaşlar sırasında artan vergilerin köylüleri büyük bir yük altına sokması, korsan saldırıları, olumsuz iklim şartları ve mahsulün az olması, 1664, 1667 ve 1679 yıllarındaki veba salgınları sebebiyle halkın çoğu daha verimli kuzey bölgelere

göç etti ve dolayısıyla nüfusta azalmalar meydana geldi. Ayrıca vergi gelirleri XVI. yüzyılın başlarında kadî *timar**'ına tahsis edilen Atina'nın 1520'lerde vezîriâzam İbrâhîm Paşa *has**larına, 1540 ve 1570'te padişah haslarına dahil iken 1610 yılı civarında Dârüssaâde ağasının kontrolü altında onun tarafından tayin edilen voyvodanın idaresinde bir vakıf (Haremeyn vakfı) statüsüne sokulması da bu gerilemenin bir başka sebebi oldu ve birçok suistimale yol açtı. 1675'te Konsoles Giraud'a göre şehirde 1300 Yunan, 600 Türk ve 150 Arnavut evi vardı ve burada tahminen 7000 kişi yaşamaktaydı. 1667'de şehri gezen Evliya Çelebi ise hâne sayısını mübalağalı şekilde 7000 olarak gösterir ve ayrıca dört cami, yedi mescid, bir medrese, üç mektep, iki tekke, üç hamam, iki de hanın bulunduğunu belirtir. 1675-1676'da şehri ziyaret eden Jacop Spon ve George Wheler de biri kale içinde, dördü şehirde olan beş camiden bahsetmektedirler. Kale dışındaki bu dört camiden bugüne yalnızca barok üslûbun izlerini taşıyan ve adını muhtemelen Girit'in 1669'da fethi dolayısıyla alan Fethiye Camii gelebilmektedir.

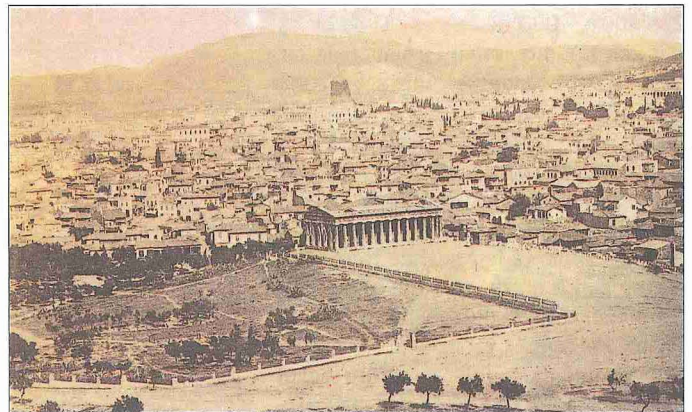
Osmanlı kaynaklarında, Antikçağ'daki filozoflara atfen "hikmet sahiplerinin şehri" mânâsına gelen Medînetü'l-hükemâ adıyla tanımlanan Atina'da bazı önemli Osmanlı aydınları da yetişmiştir. XVII. yüzyılın sonlarında Atina'da kadılık yapan ve *Târîh-i Medînetü'l-hükemâ* adıyla şehrin ayrıntılı bir tarihini yazan İstefeli Kadî Mahmud Efendi bunların başında gelmektedir. Ayrıca XIX. yüzyıl şairlerinden Sürûrî de buralıdır. XVII. yüzyılda Atina'yı gezen seyyahlar, müslüman ve hristiyan ahalinin uyum içinde yaşadıklarını, birbirlerinin dinî bayramlarında hazır bulunduklarını ve istenmeyen bir voyvodanın uzaklaştırılması için bir-

likte devlet merkezine müracaat ettiklerini yazarlar. Hatta Atina'daki Türk ahalinin Rumca, Yunanlılar'ın da Türkçe bildiklerinden bahsedilir; ayrıca burada yaşayan hristiyanların vergilerinin düşük olduğu ve diğer hristiyanlara nisbetle daha iyi hayat sürdürdükleri de belirtilir. Bu yüzyılda hristiyan eğitimi de ihmal edilmemişti. 1614-1619 yılları arasında ve 1645'ten sonra Atinalı Korydalleus felsefe öğretimini sürdürdü. 1647'de Venedik'te oturan zengin bir Atinalı, Venedik'te eğitim görmüş öğretmenlerin ders verdiği felsefe ve belâgat okutulan bir okul açtı. Birçok Yunanlı genç de 1658'de Atina'ya yerleşmiş olan Katolik Capucine rahiplerinden dersler gördü.

Osmanlı hâkimiyeti devrinde Atina iktisadî yönden gelişme gösterdi ve özellikle şarap, zeytinyağı ve bal üretimi ile koyun yetiştiriciliği başlıca ekonomik faaliyetleri teşkil etti. Şarap üretimi 1506'da 636.000 litre iken 1570'te 1.630.000 litreye yükseldi. Sabun yapımında da kullanılan zeytinyağı üretimi 1540'ta 170.000 kilogramdan 1570'te 220.500 kilograma çıktı. Ayrıca tekstil dalı da gelişme gösterdi. XVII. yüzyılda yüksek kaliteli zeytinyağı, Atina şehri ekonomisinin temeli olarak önemini korudu. 1671 senesi kayıtlarına göre, 50.000'i Atina'da olmak üzere Attikê bölgesinde 500.000 zeytin ağacı vardı. Zeytinyağının alıcıları arasında Venedikliler, Fransızlar ve İngilizler başta geliyordu. Ayrıca keten, peynir, sahtiyan, yağ, bal mumu, dericilikte kullanılan meşe palamudu ve ipek başlıca ihraç malları idi. Geniş araziye sahip Panteli Manastırı tarafından, İstanbul Eminönü'ndeki Yenıcamı Vâlide Sultan vakıfları için yılda 2500-3000 okka bal gönderilirdi.

Atina 1687'de kısa bir müddet için Venedik hâkimiyetine girdi. Venedik kuşatması sırasında şehir topa tutuldu; isa-

XIX. yüzyılın başında Atina (İÜ Ktp., Albüm, nr. 91.226)

bet alan Parthenon Camii, depolarında-ki barutun infilâkı ile kısmen harap oldu. 560'ı asker 3000 Türk şehri terket-ti. Venedikliler mevcut üç camiye kilise-ye çevirdiler ve şehrin savunmasını ko-laylaştırmak amacıyla halktan 6000 hi-ristiyanı Mora'ya sürdüler. Ancak bir sü-re sonra Venedikliler şehri terkettikle-rinde sürülen halkın bir kısmı, Vezirîâ-zam Köprülüzâde Fâzıl Mustafa Paşa ta-rafından yeniden iskân edildi. XVIII. yü-zyılıda Osmanlı imar faaliyetleri sürdü ve bu dönemde Parthenon'daki harabeler içinde, 1842'de yıktırılan kubbeli cami (1700) ile Hacı Mehmed b. Osman ta-rafından bir medrese (1721), bir Bektaşî tekkesi (1743) ve bugüne kadar ulaşabi-len kubbeli Mustafa Ağa Camii (1177/1763-64) yapıldı. Bunlardan başka dört tekke ile Softa Camii adını taşıyan bir mâbed daha inşa edildi. Bu yüzyılın en büyük mimari eseri ise 1778'de Atina voyvodası Hacı Ali Haseki tarafından, âsi Arnavutlar'a karşı şehri korumak mak-sadıyla inşa ettirilen surlardır. Ayrıca bu sırada manastır ve kilise gibi bazı hi-ristiyan yapıları da tamir ve yeniden in-şa edildi. 1751-1755'te Atina 9000-10.000 civarında bir nüfusa sahipti ve bunun 1/3'ünü müslüman ahalî oluşturu-yordu. 1795'te ise meskûn halde 1600 ev bulunuyor ve 1797'de de 3000 Türk, 3000 Yunanlı ve 4000 hristiyan Arna-vut'un mevcut olduğu Atina'da sadece zeytinyağına dayalı bir ticarî faaliyet sü-rüyordu. İhraç ürünleri arasına 1749-1759 tarihlerinde buğday da girmişti.

XIX. yüzyıl başlarında çıkan Yunan is-yanı sırasında Atina Kalesi âsiler tara-fından işgal edildi ise de (1821) çok geç-medeyen Resîd Paşa tarafından kurtarıldı. Ancak çarpışmalar sırasında ha-rap olan şehir 1833'te Yunanlılar'a bırakıldı, bir süre sonra da yeni devletin başşehri olarak ilân edildi. Atina XIX. yüzyılıda gittikçe büyüdü. 1839'da 14.900 olan nüfus 1896'da 111.500'e, 1920'de 285.400'e, 1980'de de kendisi ile birleş-miş durumda bulunan Pire şehriyle bir-likte 3.034.000 nüfusa ulaştı ve Yuna-nistan'ın en büyük kültür merkezi haline geldi. Bu müddet zarfında birçok İslâmî yapı, arkeolojik kazılar ve daha baş-ka sebeplerle yıkıldı. Bugüne kadar sa-dece Fethiye Camii ile Hacı Mustafa Ca-mii gelebilmiş ve her ikisi de tamir edil-dikten sonra müzelere bağlı olarak kül-türel maksatlarla kullanılmaya başlan-mıştır. XVII. yüzyıl yapısı olan Âbid Efen-di Hamamı da 1986'da restore edildi. Eski şehir Plaka'da halen son devir Os-

manlı havasını aksettiren evler mevcuttur. Lozan Antlaşması'ndan sonra Ana-dolu'dan Yunanistan'a göç eden ve bir kısmı sadece Türkçe konuşan 1.5 milyon Ortodoks hristiyanın büyük kısmı bura-ya yerleştirildi. Bu Anadolu menşeli yer-leşim hareketi, bir Batı şehri olan Ati-na'yı yeme içme, hayat tarzı ve müzik yönünden kuvvetli Doğu etkisinin hâkim olduğu bir metropol haline getirdi.

BİBLİYOGRAFYA :

Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, VIII, 249-267; J. Spon — G. Wheler, *Voyage de Dalmatie, de Grèce et du Levant*, Lyon 1678; B. Randolph, *The Present state of the Archipelago*, Oxford 1687; L. Comte de Laborde, *Athènes au XVe-XVIe et XVIIe Siècle*, Paris 1852, I-II; D. G. Kabmu-roglou, *Istoria ton Athainon Tourkokratia*, Athene 1889, I-III; Sp. Lambros, *I onomatologia tis Attikis, kai is tin choran epikisis ton Alva-non*, Athene 1896; Kadı Mahmud Efendi, *Târîh-i Medînetü'l-hükemâ*, TSMK, Emanet - Ha-zîne, nr. 1411; J. Giraud, *Relation de l'Attique* (nşr. M. Collignon), Paris 1913; G. Sotiriou, *Arabic Remains in Athens in Byzantine Times*, Athens 1929; K. Biris, *Arvanites, I Doriais tou Neou Ellinismou*, Athene 1960; Ayverdi, *Os-manlı Mi'mârîsi III*, s. 49-55; Van der Vin, *Travellers to Greece and Constantinople*, Leiden 1980, I, 37-52; II, 614-618; K. M. Setton, "On the Raids of the Moslems in the Aegean in the Ninth and Tenth Centuries and their Al-leged Occupation of Athens", *American Journal of Archaeology*, LVIII (1954), s. 311-319; Se-mavi Eyice, "Yunanistan'da Türk Mimari Eser-leri", *TM*, XI (1954), s. 157-182; G. Miles, "The Arab Mosque in Athens", *Hesperia, Journal of the American School of Classical Studies at Athens*, XXXV, Athens 1956, s. 329-344; Cengiz Orhonlu, "Bir Türk Kadısının Yazdığı Atina Tarihi", *GDAAD*, sy. 2-3 (1974), s. 119-136; D. N. Karidis, "Town Development in the Balkans. The Case of Athens", *EB*, sy. 2 (1982), s. 48-57; a.mlf. — M. Kiel, "Santsaki ton Evripou, 150s-160s al", *Tetramina*, sy. 28-29, Amphissa 1985, s. 1859-1903; M. Kiel, "Popu-lation Growth and Food Production in 16th Century Athens, and Attica, According to the Ottoman Tahrir Defteri", *Varia Turcica*, IV, *Comité International d'Études Pré-Ottomanes et Ottomanes*, VIth Symposium, Cambridge 1-4 July 1984, İstanbul-Paris-Leiden 1986; Fr. Babinger, "Atina", *EI²* (İng.), I, 738-739.

MACHIEL KIEL

1687'de
Venedikliler'in
Atina'yı
kuşatması
sırasında
top gülesinin
isabeti
sonucu
Parthenon
İçkale
Camii'nin
yanışını
gösteren
bir çizim
(Fanelli'den)

Atina'da Türk Mimari Eserleri.

Atina'nın Türk idaresinde kaldığı yak-larık 350 yıla yakın bir süre boyunca bu-rada bazı mimari eserler meydana geti-rilmiştir. İlkçağ'da sarp kayalık bir tepe-nin üstünde kurulan Akropolis, Ortaçağ içlerinde bir kale haline getirilmişti. Türk devrinde bu iç kale tamir ve takviye edi-lerek bir de kule yapılmıştır. Kalenin ta-miriyle ilgili çeşitli belgeler Topkapı Sa-rayı ve Başbakanlık arşivlerinde bulun-maktadır. XVIII. yüzyılıda Atina voyvoda-sı Mustafa Efendi tarafından yapılan bü-yük bir tamiri bildiren mermere işlenmiş dört beyitlik manzum bir kitâbe, 1953'te yere döşenmiş olarak görülmüştür. Ki-tâbenin son beytinde, "Kuruldu böyle bir hisn-ı hasîn kim kal'a pâyında / Gören-ler bârekellâh der mahallinde bu tabya-ya" denilmektedir.

Eski Akropolis'teki bu çok kuvvetli iç kalenin dışında, aşağıda düzlükte olan esas şehri çeviren ve Türk devrinde 1780'lerde yetmiş beş günde yapılmış 3 m. kadar yükseklikte bir sur duvarı da vardı. Atina'yı ziyaret eden seyyahların çok zayıf ve alçak olduğunu, hatta âdeta bir çit duvarına benzediğini yazdıkları bu sur hiçbir iz bırakmadan ortadan kalk-mıştır. Bu surun sadece A. Mommsen'in haritasında sınırları bellidir. Atina'nın bir Türk kasabası görünümünü, 1801-1805 yılları arasında şehirdeki Osmanlı idare-si sona ermeden burayı gören E. Dod-well'in Atina Çarşısı'nı tasvir eden renk-li resminde bulmak mümkündür. Bura-da ön planda önleri ahşap direkli sun-durmalarla sahip dükkânlarla arkada iki caminin minareleri yer alır. Dükkânların önleri ve cadde kadınli erkekli halkla do-ludur.

Camiler. Atina'yı 1669'da ziyaret eden Evliya Çelebi, iç kale olan Akropolis'teki camiden başka aşağı şehirde üç cami ile yedi mahalle mescidinin varlığından bah-sederek Eskicami'nin, "kâgir bina kub-beli, metîn ve mâmur câmi-i pür-nür"